

ILGAS PĒC KĀ VAIRĀK

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1kor 10:1–11, 3Moz 4:32–35, Jņ 1:29, Ebr 4:1–11, Ps 95:8–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam jaunu, kā tie darījuši.”
(1kor 10:6)

Karalienes mākslas muzejā Ņujorkā, ASV, atrodas pasaules lielākais pilsētas arhitektūras modelis, kas attēlo visas Ņujorkas ēkas. Attiecībā 1:1200 (kur 1 colla (2,5 cm) atbilst 100 pēdām (33 metriem)) tā klāj gandrīz 870 kvadrātmetrus. Sākotnēji 1964. gadā to izgatavoja 100 amatnieki, kas bija strādājuši vairāk nekā trīs gadus, lai projektu īstenotu. Nu tas atjaunots pēc 1990. gada arhitektūras un līdz ar to, protams, neatspoguļo šodienas pilsētas ainavu. Tā ir pārsteidzoši sarežģīta un detalizēta oriģināla kopija.

Tomēr tā ir tikai kopija, modelis kaut kam lielākam, grandiozākam, dziļākam un daudz sarežģītākam.

Patiesībā visi modeļi ir tādi. Tie nav oriģināli, bet funkcionē tikai kā oriģināla simboli. Modelis palīdz mums aptvert oriģināla būtību, bet tas nekad nevarēs to aizstāt. Drīzāk tas ir domāts, lai palīdzētu cilvēkiem labāk saprast, kāds ir oriģināls.

Raksti ir pilni ar miniatūrām aktivitātēm, kas visas norāda uz lielākām Debesu realitātēm. Ebr 4. nodaļa palīdz mums atklāt vienu no šīm realitātēm, kā tā sasaistās ar Bībeles jautājumu par atpūtu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. septembrī.

Kristīts Mozū

Izlasi 1kor 10:1–11. Ko Pāvils gribēja pateikt saviem lasītājiem Korintā, kad viņš atsaucās uz “piemēriem”? _____

Grieķu valodas vārds, kas izmantots 1kor 10:6 (un līdzīgā veidā adaptēts 1kor 10:11), tulkots kā “piemērs” jeb “paraugs” lielākajā daļā angļu tulkojumu, ir “typos”. Angļu valodas vārds “type” ir balstīts uz šo grieķu lietvārdu. “Paraugs” (jeb tips) nekad nav oriģināls, bet kaut kāda veida simbols vai tā reprezentācija. Tas ir modelis kaut kam citam.

Ebr 8:5 piedāvā labu piemēru šāda veida attiecībām: “Kas kalpo debesu svētnīcas atveidam un ēnai, kā arī Mozum bija norādīts, kad tas gribēja pabeigt telti, jo Viņš saka: redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts.”

Šis pants Vēstulē ebrejiem izgaismo tiešu saikni ar Debesu un zemes realitātēm, un tad tas citē 2Moz 25:9, kur Dievs teica, lai Mozus būvē tuksnesī svētnīcu “saskaņā ar .. paraugu”, ko viņš bija redzējis uz kalna. Doma ir tāda, ka zemes svētnīca ar visiem tās rituāliem un procedūrām bija “paraugs”, simbols, modeļi tam, kas notiek Debesīs ar Jēzu kā mūsu Augsto Priesteri Debesu svētnīcā.

Paturot to prātā, mēs varam labāk saprast, par ko Pāvils runāja 1kor 10. nodaļā. Šajos pantos Pāvils no jauna atkārtu dažus no svarīgākajiem Dieva ļaužu piedzīvojumiem tuksnesī, dodoties uz Apsolīto Zemi. “Mūsu tēvi” ir atsauce uz jūdu senčiem, kas atstāja Ēģipti, atradās zem mākoņa, izgāja cauri jūrai un tādējādi tika kristīti jaunā dzīvē, kas bija brīva no verdzības.

Šis svarīgās tuksneša ceļojuma stacijas Pāvils uzskata kā paraugu individuālai kristībai. Ņemot vērā Pāvila loģiku, “garīgā barība” būtu atsauce uz mannu (salīdzini ar 2Moz 16:31–35). Israēls dzēra no klints, ko Pāvils sauc par Kristu (1kor 10:4). Padomā par Jēzu, piemēram, kā par “dzīvības maizi” (Jņ 6:48) un kā “dzīvo ūdeni” (Jņ 4:10), un tas viss iegūst jēgu. Tādējādi mēs šeit redzam, kā Pāvils izmanto Vecās Derības vēsturi kā piemēru, lai atklātu garīgo patiesību, ko var attiecināt mūsdienās uz katru kristieti atsevišķi.

Padomājiet par israēliešu piedzīvoto, izejot no Ēģiptes. Kādas garīgas mācības mēs varam mācīties no “parauga”, ko viņi mums ir atstājuši – gan labo, gan slikto? _____

Rituāls un upuri

Vecās Derības rituālu un upuru sistēma, kāda tā atrodama Trešajā Mozus grāmatā, piedāvā vēl vairāk piemēru tam, kā Vecās Derības simboli norāda uz Jaunās Derības patiesībām. Lai gan mūsdienu Bībeles lasītāji bieži pārskrien pāri šiem rituāliem, tie satur daudz svarīgu garīgo patiesību, kas var būt liela vērtība tiem, kas tos pēta.

Izlasi grēka upura norādījumus israēliešiem 3Moz 4:32–35. Ko mēs varam mācīties no šī rituāla, pat ja mums nav svētnīcas vai tempļa ar altāri, kur mēs varētu pienest upurus par mūsu grēkiem? Sasaisti šos rituālus ar Jņ 1:29 un 1Pēt 1:18–21. _____

Rituāls ir izcils svarīgu vērtību un informācijas nesējs, un tas ir jāsaprot tā kontekstā. Tas parasti prasa īpašu laiku, noteiktu vietu un iepriekš noteiktu secību, lai darbības būtu efektīvas. Patiešām, lasot Bībeles norādījumus par upurēšanu Vecajā Derībā, kļūst skaidrs, ka Dievs deva ļoti specifiskas detaļas par to, kas varēja tikt upurēts, un kad, kur un kādiem rituāliem un procedūrām sekot.

Protams, daudzu rituālu centrā bija asinis un to izšķakstīšana. Tas nav patīkami, un tas arī nevar būt patīkami, jo runa ir par vispretīgāko universā – grēku.

Kāda tieši bija asiņu loma, un kāpēc tās bija jāliek uz altāra ragiem? Lai gan lielākā daļa ar svētnīcu saistīto rituālu ir priekšrakstu formā (t.i., tie sniedz norādījumus, kā to darīt), tie ne vienmēr iekļauj visus paskaidrojumus. Varbūt tas ir tāpēc, ka cilvēki jau zināja, ko tie nozīmē. Galu galā tauta Israēlā saprata asiņu nozīmi (3Moz 17:11).

Piemērs no 3Moz 4:32–35 tomēr satur svarīgu paskaidrojumu: “Priesteris lai izdara salīdzināšanu par viņa grēku, ko viņš darījis, tad viņam taps piedots.” (3Moz 4:35) Tādējādi asinis bija atslēga visam salīdzināšanas procesam, un salīdzināšana ir instruments, kā grēcinieki var kļūt taisni svētā Dieva priekšā. Tas, ko mēs redzam šajos upuros, ir modelis Kristus nāvei un kalpošanai mūsu labā.

Padomā, cik sliktas patiesībā ir grēks, ja tā izlīdzināšanai bija jāupurē vienas Dievības personas upuris. Ko tas māca par to, kāpēc mums ir jāpaļaujas tikai uz žēlastību un nekad uz darbiem? Galu galā ko gan mēs varam pielikt pie tā, ko Kristus jau ir mūsu labā paveicis? _____

Miera “paraugs”

Papildus jau aplūkotajiem piemēriem arī tēma par tipiēm un simboliem var attiekties uz atdusas jēdzienu Bībelē. Lai to izpētītu, pievērsīsimies Jaunās Derības Vēstulei ebrejiem.

Izlasi Ebr 4:1–11. Uz ko attiecas Viņa apsolījums par ieiešanu atdusā? Kā Israēla pieredze Ēģiptes pamešanas un tuksneša ceļojumu laikā piedāvā papildu ieskatu par ieiešanu Dieva atdusā? _____

Neatlaidības un uzticības tēma šeit ir ļoti svarīga. Lai gan, runājot par septītās dienas sabatu, galvenais šo pantu (un arī iepriekšējo; sk. Ebr 3:7–19) fokuss patiesībā ir aicinājums Dieva ļaudīm būt neatlaidīgiem ticībā, t.i., palikt uzticīgiem Kungam un evaņģēlijam.

Šie panti atgādina lasītājam, ka mācības, kas apgūtas par Dieva vadību pagātnē, ir jāuztver nopietni, “lai neviens nekristu nepaklausībā pēc tā paša parauga” (Ebr 4:11). Israēls dzirdēja evaņģēliju, bet vārds tiem nedeļa nekādu labumu. Tā vietā, lai stiprinātu savu ticību ar uzticību un paklausību, viņi izvēlējās sacelšanos (salīdzini ar Ebr 3:7–15) un tādējādi viņi nekad nepiedzīvoja atpūtu, ko Dievs gribēja tiem dot.

Ebr 4:3 norāda uz ciešu saikni starp ticību un atpūtu. Mēs varam ieiet Viņa atdusā tikai tad, ja ticam un uzticamies Tam, kas ir apsolījis mieru un kas var šo apsolījumu īstenot, un tas ir, protams, Jēzus Kristus.

Izlasi vēlreiz Ebr 4:3. Kāda bija minēto cilvēku galvenā problēma? Kādas mācības mēs varam paņemt no tā sev, kam “evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem” (Ebr 4:2)?

Agrīnā kristīgā kopiena pieņēma Dieva agrāko atklāsmi (ko mēs saucam par “Veco Derību”) un ticēja, ka Jēzus Kristus bija Dieva Jērs, upuris par viņu grēkiem. Ticot upurim, viņi varēja piedzīvot glābšanu Jēzū un atpūtu, kas mums ir piedāvāta Viņā.

Kā izpratne par to, ko nozīmē būt glābtam Jēzus asinīs, palīdz mums ieiet tādā atpūtā, kāda mums var būt Jēzū, zinot, ka mēs esam glābti žēlastībā, nevis ar darbiem? _____

Nenocietiniet savas sirdis

Izlasi Ebr 4:4–7 un Ps 95:8–11. Kāds brīdinājums šeit ir dots – gan Psalmos, gan Vēstulē ebrejiem –, un ko tam vajadzētu mums vēstīt? _____

Ebr 4:4–7 citē gan radīšanas ziņojumu, gan Ps 95:11, runājot par israēliešu neuzticību un izrietošo nespēju ieiet atdusā, ko Dievs viņiem gribēja dot. Ps 95:8–11 savieno Israēla tuksneša pieredzi ar Dieva atpūtu un iekļauj dievišķo zvērestu, ka neticīgais Israēls neieies Viņa atdusā, kas sākotnēji tika saistīta ar Apsolīto zemi.

Protams, Israēls iegāja Apsolītajā zemē. Jaunā paaudze šķērsoja robežu un ar Dieva palīdzību ieņēma cietokšņus un apmetās uz dzīvi.

Tomēr viņi neiegāja Dieva atdusā, tas ir, daudzi nepiedzīvoja glābšanas realitāti Jēzū, jo viņu ticības trūkums atklājās klajā nepaklausībā. Pat ja Dieva atdusa saistījās ar zemi, tā nozīmēja vairāk nekā tikai vietu, kur dzīvot.

Ebr 4:6 liek domāt, ka tie, kas bija dzirdējuši dievišķo patiesa miera apsoliņumu, neiegāja Dieva atdusā nepaklausības dēļ. Kāda ir saistība starp nepaklausību un neieiešanu Dieva atdusā? _____

“Šodien” izsaka steidzamību. “Šodien” nozīmē, ka nav vairs laika niekoties. “Šodien” prasa atsaukšanos un tūlītēju lēmumu.

Pāvils pieķeras vārdam “sēmeron” (“šodien”) un uzsver, cik svarīgi tas ir atpūtas kontekstā. Vienlaikus Ps 95:7, 8 ir brīdinājums un lūgums Dieva ļaudīm neatkārtot senču kļūdas, tādējādi neieejot patiesā atpūtā, kas atrodama vienīgi mums piedāvātajā Dieva glābšanā.

Ko tam vajadzētu nozīmēt mums tagad, kad mēs dzirdam vārdus: “Šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietinait savas sirdis”? Kas svarīgs ir izteikts ar vārdu “šodien”? Galu galā Psalmi to izmantoja pirms tūkstošiem gadu. Kāpēc mūsu “šodienā” tas vēl joprojām ir tikpat svarīgi kā pirms tūkstoš gadiem? _____

Iekarojot Debesu pilsētu

Ebr 4. nodaļas galveno domu loģiskā attīstība kļūst īpaši redzama, lasot Ebr 4:8–11. Jozua nedeva Israēlam atpūtu. Līdz ar to, tā kā Dievs nav melis, ir jābūt citai “atpūtai” Dieva ļaudīm. Šī grupa nav tikai jūdu ticīgie. Tā iekļauj visus tos, kas ir pieņēmuši Jēzu kā savu personīgo Glābēju.

Izlasi Gal 3:26–29 un atzīmē Dieva derības ļaužu raksturojumu pēc krusta notikumiem. Ko Pāvila rakstītajā kontekstā nozīmē tas, ka nav vairs ne jūdu, ne grieķu, ne vergu, ne brīvu cilvēku, ne vīriešu, ne sieviešu? _____

Reizēm Ebr 4. nodaļu izmanto, lai uzsvērtu septītās dienas sabata ievērošanu, lai gan citi to ir izmantojuši, lai apstrīdētu sabata atpūtas derīgumu, balstoties uz faktu, ka ir cita (gala laika) atpūta. Neviena no šīm pozīcijām nav veiksmīgs šī Bībeles teksta atspoguļojums. Šie panti drīzāk rosina domāt, ka gala laika fokuss uz Dieva īpašo atdusu ir bijis jau kopš radišanas un ka sabata atpūtas svinēšana piedāvā katru nedēļu mazliet pagaršot no šī gala laika miera. Patiešām, jūdi sabatu uztvēra kā nelielu priekšnojautu par “olam haba” (nākamo pasauli).

Sabatam līdzīgā atpūta, kas paliek Dieva tautai, atbalsojot Dieva atpūtu pirmajā zemes vēstures sabatā, nozīmē, ka mēs varam pārtraukt visus savus darbus un uzticēties Viņam, ka Viņš piepildīs Savus glābšanas apsoliņumus mūsu dzīvē.

Pretēji dažu Bībeles skaidrotāju argumentiem konteksts neatbalsta ideju, ka sabata bauslis būtu piepildīts glābšanas atpūtā, ko ir atnesis Kristus, padarot kristiešiem paklausību šim bauslim nevajadzīgu. Augstākais miers, kas mums ir apsolīts tajā, ko Kristus ir paveicis mūsu labā, neaizvieto septītās dienas sabatu – tieši pretēji, tas to pastiprina.

Pasaulē, kas augstu vērtē cilvēkus, kuri ar pašpārlicinātību un smagu darbu saviem spēkiem sasniedz augstus rezultātus, atdusa Jēzū un uzticība Viņa žēlastībai ir pietiekama, lai glābtu un pārveidotu mūs par pilnīgi pretējiem valdošajai kultūrai.

Kā tu vari palīdzēt citiem atrast mieru Jēzū, ja viņi domā, ka viņu grēki ir bijuši pārāk smagi, ka viņu sirds nevar tikt izmainīta un ka viņu gadījums ir bezcerīgs? Kādu Bībeles domu tu viņiem līdzdalītu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mēs neesam vienmēr labprātīgi nākt pie Jēzus savos pārbaudījumos un grūtībās. Reizēm mēs savus sarežģījumus ielejam cilvēku ausīs, stāstām savas nelaiemes tiem, kas nevar mums palīdzēt, un neuzticam visu Jēzum, kas ir spējīgs mūsu ciešanu ceļu pārvērst prieka un miera ceļā. Pašai dziedība, sevis upurēšana piešķir godu un uzvaru krustam. Dieva apsolījumi ir ļoti dārgi. Mums ir jāpēta šis vārds, ja gribam zināt Viņa gribu. Inspirācijas vārdi, ja tos rūpīgi pēta un praktiski tiem paklausa, vadīs mūsu kājas pa taisnu ceļu, pa kuru mēs varēsim iet bez klupšanas. Ak, kaut visi, gan kalpotāji, gan pārējie, nestu savas nastas un sarežģījumus pie Jēzus, kas gaida, lai viņus pieņemtu un dotu viņiem mieru un atpūtu! Viņš nekad neatstās tos, kas viņam uzticas.” (Elena Vaita “The Signs of the Times”, 1887. g. 17. marts, 161. lpp.)

“Vai jūs, dārgie jaunieši, varat raudzīties uz priekšu ar priecīgu cerību un gaidām uz laiku, kad Kungs, jūsu taisnais Tiesnesis, nesīs jūsu vārdu Tēva un svēto eņģeļu priekšā? Vislabākā sagatavošanās, kāda jums var būt Kristus otrajai atnākšanai, ir dusēt stiprajā ticībā uz lielo glābšanu, ko mums ir atnesusi Viņa pirmā nākšana. Jums ir jātic Kristum kā savam personīgajam Glābējam.” (Elena Vaita “Our High Calling”, 368. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas tik īpašs ir septītās dienas sabatā, ka tas Viņa tautai var palīdzēt apjaust Dieva Debesu mieru? Tas ir, kā sabata atpūta palīdz mums mazliet nobaudīt mūžību?

2. Salīdzināšana nozīmē izlīgšanu un norāda atpakaļceļu pie Dieva. Padomājiet par šo svarīgo apgalvojumu, kas atrodams Rm 5:11: “Bet tas vēl nav viss: mēs pat varam sevi laimīgus teikt Dievā caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam ieguvuši salīdzināšanu.” Ja kāds tev jautātu, ko nozīmē būt salīdzinātam ar Dievu un kādu izmaiņu tā ienesusi tavā dzīvē, ko tu atbildētu?

3. Kā mēs savā kristīgajā dzīvē varam izvairīties no sīkumu pārvēršanas par kaut ko lielu? Kas palīdz mums saglabāt skatu uz kopbildi, ko piedāvā Dieva Vārds?

4. Padomā vēlreiz par visām kļūdām un Israēla bērnu ticības trūkumu, kas atklājās tuksnesī. Lai gan viņu izaicinājumu detaļas atšķiras no mūsējām (mēs, piemēram, neceļojam pa milzīgu tuksnesi), kādi kopīgi principi šeit redzami? Tas ir, kā mēs savā kristīgajā ceļā varam piedzīvot tos pašus izaicinājumus, kādus piedzīvoja viņi, un kā mēs varam mācīties no viņu kļūdām?